

Brev till Selma Lagerlöf från Valborg Olander: 1926-1927 - 44

Olander, Valborg,

HS L 1:1

National Library
of Sweden

T. S. Amundson.

112

[18.4.1927]

Uack, vad jag måtte ha skrivit
dumt och otvetygt i går! Men jag
blev ju avbruten gång på gång.

Jag sade vist inte, att ärkebiskopen
deklamerade den långa passions-
historien alldeles hårt med sin
konstnärliga röstbehandling, men
jag ~~lade märke till~~
(att han gjorde ån si och åå sa
i fråga om pausering. Och beträffande
dij menade jag, att det skulle bli
en extra möda, om du skulle högt
frå dig sjäta läsa upp hela boken
och därvid koncentrera dig så
starkt på kommateingarna, att det
sedan kunde bli ett rättesnöre vid
korrekturläsningarna. Inte orkar du med
det?

Packstommen voro vi på Judas.
Jag orkade nämligen inte sitta bekvämt
och kallperata en hel kväll. Det
blev emellertid rätt ansträngande
att inte ha en enda paus under
hela två timmar. Mellan de fabriks-
scenerna, då vi voro än i Ökenen,
än i Kapernaum, än i Jerusalem,
gjordes det svart, svart natt, och
under dessa svarta stunder hördes
den vackra orgeln. Konfästelsen
såg man naturligtvis inte, men allt
folket stirrade uppåt, och man hörde
de hårda hammarslagen.

Judas var ju en intressant typ,
som spelades bra, fast aktören
talar så veltjätt. Natanael var
också bra, liksom Maria Magdalena.

men så imponera

113
Men Kristus! De kunde väl ha
idealiserat honom och gjort honom
fascinerande. Men imponerade endast
hans värdisa rörelser och de vida vita
kläderna i stark belysning som en
kontrast till de andras brokiga dräkter
och höljare uppsträdnad. Men hans
profil och näcke voro så fula, och
varken tonfallet eller orden gjorde en
stämning verkan, som borde ha förklarat
folkets dyrkan. Jag tänker på den
mannen som du såg i Jerusalem.

— Skall det inte bli skönt att
nu komma in i regelbundna
arbetsdagar? Jag är förhållande trött
av alla dessa besök och sammankom-
träffanden, så roligt det än varit
för stunden. Så d. x. berättade den

Jag tror man bör skatta på far och på fru Louise och på barnen - om de är professorerna som du nämner. Jag tror jag hade skrivit till dem.

ena av de f. d. elever, som jag i går
gästade, i sitt Falt till mig, att
hon aldrig skulle glömma vad
jag i december 1892 hade gjort
från henne. Jag ruskade på huvudet
minns ingenting. -

Från Dalen sades det, att Helena
bageri två gå gå båkter, sedan fick Hagman
slutat?? Och på samma gång, att
Hagman varit så generös, att fast
hon satsat 1500 kr., så hade hon bar
bejurt "1000 kr. utan ränta" av Helena.
Det är väl Hagmans väner, som sagt så

Louise Ege säger att Wlfr. Ekman
är mycket olycklig, ^{i sista} men inte så illa.
Hörde du honom i Paris? Han hade
ju en så besvärlig hosta.

Nu slutar jag, med Tusen
hälsningar till min älskade. Alltid din V.

Mitt under kina-sund plöjde jag ¹¹⁴
 en dag i egenom Gadeliis heln dryga
 bok om Tezueri och Fiöding. Man
 känner ju till alla fakta fört, men
 intressant är i alla fall jämförelsen
 mellan de två alldeles olika arter av
 simmesjukdom, som de två skulderna
 leda av.

Tror du att du skulle orka läsa
 Emily Brontës Poëst? Ja skall jag
 skriva den, men den ser dryg ut, väl
 så Työck som M. Arrow-smith och med
 en mycket petig fin stil. Och så
 vill du väl ha Romain Rollands
 fortäring så måningom?

Nu tror jag inte det blir
 något sammankommande i vad
 jag skriver. Men an se gång
Lack för allt, vad som stod

i ditt brev!

Och, måtte jag snart
få höra, att du är vil
glatt arbetshumör!

O, sin förskräckligt mycket
arbete världen ger dig! Det är
rent rystigt.

Alltid

Vin
Nyg.

Ståta frk. Lundgren!